

Biblické texty:

Izaiáš 61,10–62,3: Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky. Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody. Kvůli Sijónu nebudu zticha, kvůli Jeruzalému si nedopřeji odpočinku, dokud jako záře nevzejde jeho spravedlnost, dokud jako pochodeň nevzplane jeho spása. Pronárody spatří tvoji spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Nazvou tě novým jménem, jež určila Hospodinova ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha.

Galatským 4,4-7: Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.

Lukáš 2,22-40: Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina – jak je psáno v zákoně Páně: „vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu“ – a aby podle ustanovení Zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata. V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespasí Hospodinova Mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předpisoval Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“ Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. A Simeon jim požehnal a řekl jeho matce Marii: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“ Žila tu i prorokyně Anna, dcera Fanuelova, z pokolení Ašerova. Byla již pokročilého věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami. A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když Josef a Maria vše řádně vykonali podle zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním.

Silvestr

31. prosince končí jeden rok a s nadějí očekáváme příchod nového. Pontifikát Silvestra I. označuje konec éry pronásledování křesťanů. Památku svatého Silvestra uctívá církev 31. prosince. A kdo to byl?

Papež Silvestr sloužil církvi v této funkci od 31. ledna r. 314 do 31. prosince r. 335, téměř 22 let. Přijal křest jako mladík a v době pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána se ukrýval v lesích na Monte Soracte nedaleko Říma. Odtud podle legendy pochází i jméno, které si zvolil po svém zvolení římským biskupem. Silvestr pochází z latinského slova silva, znamenajícího

les a označuje i obyvatele lesa. Za jeho pontifikátu si církev upevnila své postavení ve světě. Napomohl tomu tzv. Edikt Milánský, kterým císař Konstantin Veliký povolil křesťanství jako oficiální náboženství. Došlo k definitivní proměně pohanského Říma na křesťanský. S pomocí císaře byly v Římě postaveny čtyři slavné baziliky: sv. Jana v Lateráně, sv. Petra ve Vatikánu, sv. Pavla za hradbami a sv. Vavřince za hradbami. Nad katakombami svaté Priscilly nechal zbudovat kostel, v němž byl později sám pohřben.

Simeon a Anna praktikovali svou zbožnost příkladně, ale přesto toužili po větším prožitku Boží blízkosti, lásky i moci, po větší naději – Simeon vyhlížel útěchu, pomoc od Boha pro Izrael, Anna zase spásu či vykoupení Jeruzaléma. Jestli pak a jak promýšlíme svou cestu víry my? Pokračujeme stále stejným způsobem ve své víře? Toužíme to změnit? Událo se něco důležitého, co nás k Pánu Bohu více přimklo? Vyrozumíme něco z Písma?

Nespokojit se s tím, co z víry a praktikování své zbožnosti dosud v životě dosahujeme. Umožňovat prosazování Boží spravedlnosti, stále hledět kupředu, očekávat nové zkušenosti víry. Každý můžeme být na cestě víry někde jinde, ale podstatné je toužit se dostat blíž do obecnství s Bohem a jeho lidem v církvi. Směřovat svůj život k následování příkladu Pána Ježíše každý za sebe, ale i celé náboženské obce (církve). Děkovat za možnosti, kdy můžeme pomáhat. Děkovat za dobré vztahy mezi námi.

Novým Jeruzalémem jsme my, stále se obnovující křesťanská církev, tady v Michli a v našem širším okolí.

Simeonovi bylo dáno porozumět Božímu plánu, a to ne podle tehdejších lidských očekávání, ale podle hlubšího a dalekosáhlejšího Božího záměru. A tak vyhlašuje, že Mesiáš Ježíš povede izraelský národ jinudy, i když i do nesnadnějších časů; že to nebude jen nějaký jednorázový triumf. Prosme, aby i nám bylo dáno pochopit Boží plán a také se na něm pak podílet.

Radujme se a buďme veselí, že se nám narodil Spasitel, Vykupitel celého světa, a v této radosti nesme i zkoušky, které přijdou. Spolehněme se na zaslíbení, že tak jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak jistě dá Hospodin vzklíčit své spravedlnosti a chvále, dokud jako pochoděň nevzplane jeho spása pro všechny národy.